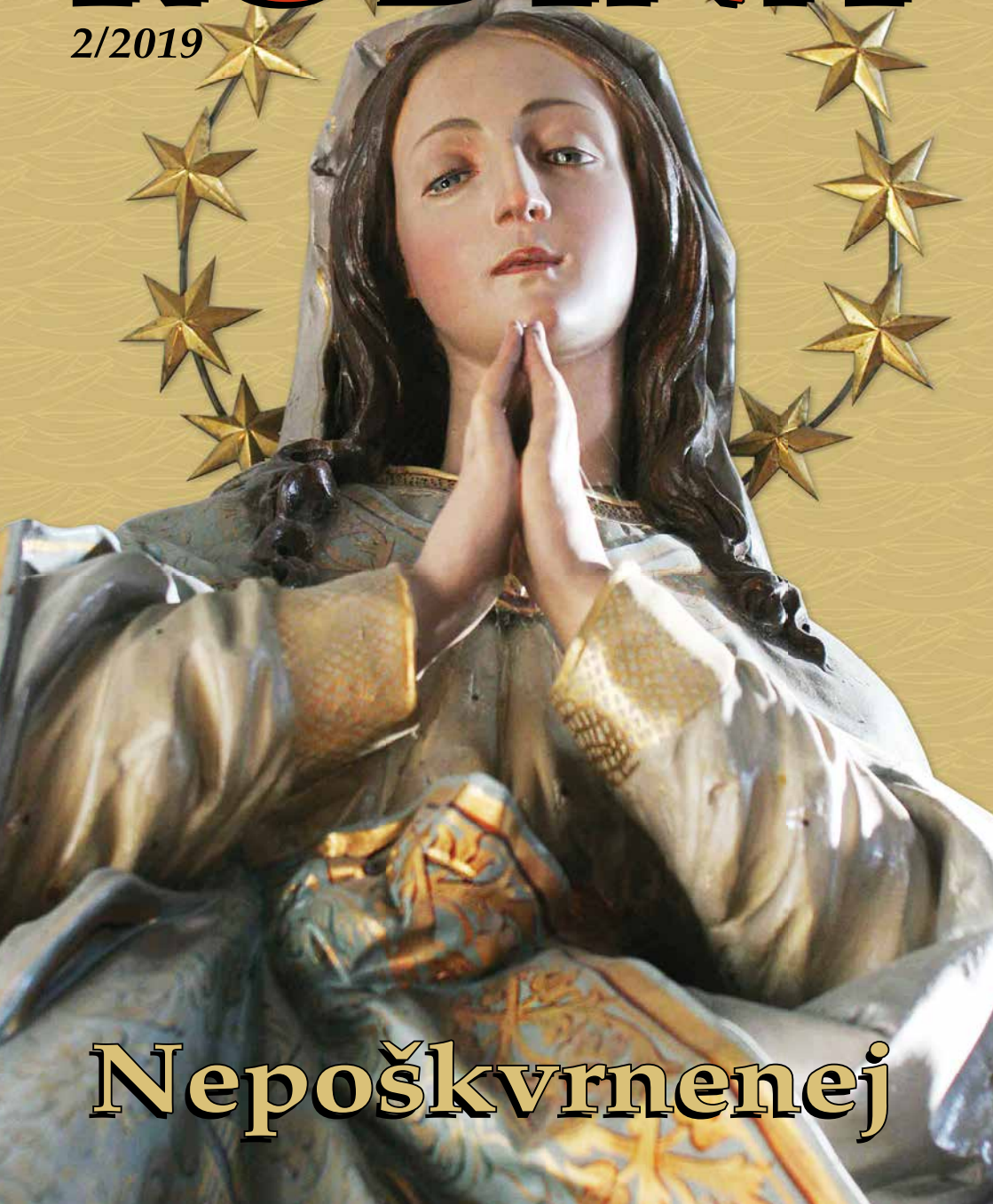

RODINA

2/2019

Nepoškvrnenej

Najvyšší a večný kňaz

*Ty, Kriste, večný Vel'kňaz náš,
kňazom si novej zmluvy,
len tebe poctu vzdávame,
len tebe patrí vďačnej lásky spev.
Prichádzaš v sláve Otcovej
a nad zlobou sa zmilúvaš,
do lona Panny prichádzaš,
taký chudobný a v poslušnosti.
Ty ničíš, čo je dávno minulé,
so svetlom slávy ladiš svet,
Otec aj Duch ťa dobre pomazal,
medzi kňazmi vždy prvý si.
Ty sám si čistá obeta,
veď z lásky pre nás leješ krv,
darúvaš v láske, nech sú synovia
zmierení s Otcom v radosťi.
Si našej spásy obetou,
keď na oltároch dávaš sa;
i prísediaci trónu Otcovmu
vymáhaš pre nás milosť, jediný.
Sláva ti, Kriste, Vel'kňaz najvyšší,
nech sláva je aj Otcovi,
ty, ktorý žiješ, darúvaš,
naveky vekov vládneš s ním. Amen.*

*Liturgia hodín
sviatok nášho Pána Ježiša Krista
Najvyššieho a večného kňaza*

Fotografia na prednej strane obálky: Jaroslav Hodík

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXVII.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlač: Michal Súkenník, Sereď

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

Nº. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: jún 2019

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Sv. kňaz Ján Mária Vianney pri jednej príležitosti povedal: „*Životy niektorých svätých nezačínali vždy dobre, ale skončili najlepšie.*“ Pri týchto slovách som si uvedomila, že to je výzva pre každého z nás, aby sme na sebe stále duchovne pracovali a keby prišlo čokoľvek, nevzdávali sa. Pán nepozera na to, aký bol náš začiatok, ale ako žijeme a snažíme sa o svätosť teraz.

Pán očakáva každý deň zmenu nášho života k lepšiemu, každý deň očakáva naše modlitby, naše správne postoje, náš život upriamený na neho v službe druhým.

Zdajú sa nám niekedy naše modlitby, naše obety veľmi ťažké? Zdá sa nám, že už nemajú zmysel? Nedajme sa znechutiť! Vytrvajme v modlitbe, vytrvajme v konaní dobra, vytrvajme v láske

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Odpustky	2
Buďte svätí, lebo ja som svätý	6
Veľmi vás potrebujeme	9
Troja synovia pri oltári	13
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	17
Kocliřov – znamenie čias	21
Fatima stále aktuálna	25
Svedectvá a spomienky	27
Ohlasy	29
Svedectvá z križa	30
Informácie	31
Osemsmerovka	32

k Bohu a k ľuďom. Dôverujme, že Pán vie o našich problémoch, o našich ťažkostiach, že vie o našich chorobách a pomáha nám ich zvládať, pomáha nám ich premeniť na naše posvätenie a posvätenie tých, ktorí sú nám zverení.

Prežívame obdobie kňazských vysviacok, kedy môžeme naše modlitby a obety predkladať Pánovi práve za novokňazov, ako aj za všetkých kňazov, ktorí nám denne slúžia a vyprosujú svojimi modlitbami veľa milostí pre tento svet.

Pri stretnutí s mnohými kňazmi pri zmienke o Rodine Nepoškvrnenej hneď z ich úst zaznejú slová: „*Áno, dostal som obrázok, kde sa za mňa členovia Rodiny Nepoškvrnenej modlia a obetujú.*“ Nech nás toto krásne vyznanie o členoch RN povzbudzuje k tomu, aby sme kňazov nesúdili, ale sa za nich modlili. Práve týmto sa môžeme posunúť vpred na osobnej ceste svätosti.

Sr. M. Timotea

Odpustky

– *Boží dar pre naše posvätenie
a pomoc dušiam v očistci*

Apoštolská penitenciária svojim dekrétom zo dňa 22. novembra 2018 udelila v mene Svätého Otca všetkým členom Rodiny Nepoškvrnenej možnosť získať pri rôznych príležitostiach úplné odpustky. Ide o mimoriadny dar z duchovného pokladu Cirkvi, ktorý umožňuje členom Rodiny Nepoškvrnenej, posväcujúc ich dušu a srdce, stále viac a viac sa vedome zjednocovať s Pánom Ježišom v nesení ich každodenného kríža.

Náuka Cirkvi o odpustkoch spočíva na zásluhách Pána Ježiša, ktoré získal ako božský Vykupiteľ. Tieto zásluhy Božieho Syna majú nekonečnú hodnotu. Na nich sú založené a od nich sa odvodzujú aj nesmierne zásluhy Panny Márie a všetkých svätých duší v nebi. Všetky tieto zásluhy tvoria duchovný poklad Cirkvi, ktorá má prostredníctvom „moci kľúčov“ poverenie rozdeľovať ich pri odpúšťaní hriechov a prekonávaní ich následkov.

Následkom smrteľného, teda ťažkého hriechu je večný trest, ale každý hriech má aj časné následky, pozostatky, nazývané časné tresty, od ktorých je potrebné sa očistiť a oslobodiť, buď v priebehu pozemského života, alebo po smrti – v očistci. Sviatosť svätej spovede je priamo spojená s učením o odpustkoch, pretože ak ide o ťažký hriech, je na jeho odpustenie a na oslobodenie od večného trestu potrebné sviatosťné rozhrešenie.

Odpustky rozoznávame čiastočné alebo úplné, podľa toho, či čiastočne alebo úplne oslobodzujú od časných trestov za hriechy.

Od časných následkov hriechov sa veriaci môže oslobodiť modlitbou, dobrými skutkami, skutkami pokánia alebo utrpením – fyzickým alebo morálnym, ktoré trpezlivo znáša počas svojho života na zemi. Túto možnosť oslobodenia od následkov hriechov a získania darov milosti spomenutými spôsobmi má veriaci len počas života na zemi. Cirkev putujúca – žijúca na zemi je však prepojená s Cirkvou trpiacou – v očistci. To znamená, že my, ktorí sme na zemi, teda Cirkev putujúca, môžeme pomáhať Cirkvi trpiacej. Dary milosti, ktoré získavame z pokladu Cirkvi, môžeme darovať

dušiam v očistci, a tak im každý z nás môže pomôcť „rýchlejšie“ sa očistiť od následkov hriechu.

Z pokladu Cirkvi, o ktorom sme hovorili, pochádzajú odpustky, ktoré mimoriadnym spôsobom pomáhajú oslobodiť sa od časných následkov hriechu. Odpustky sú teda mimoriadnym darom milosti pre naše osobné posväcovanie, v úprimnej snahe o svätosť, a ako pomoc zosnulým veriacim v očistci. Nie je možné získať odpustky pre živých (iba každý sám pre seba), pretože oni sami majú ešte možnosť, aby sa slobodne rozhodli Božiu milosť prijať alebo ju odmietnuť.

Úsilie o získanie odpustkov pre seba alebo pre zosnulých nie je len prostriedkom na „zahladzovanie“ hriechov a ich následkov, ale má v nás predovšetkým prebúdať vrúnejšiu lásku k Bohu a k blížnemu, a tak nám pomáhať na ceste ku svätosti. Odpustky majú obrovskú hodnotu, pretože nám pomáhajú očistiť sa od všetkých pozostatkov po hriechoch, aby sme tak posvätení ľahšie dosiahli cieľ nášho putovania, večné spoločenstvo s naším nebeským Otcom v nebi.

Cirkev obdarila odpustkami rôzne skutky zbožnosti alebo lásky a pokánia. K týmto patria aj mimoriadne udalosti v živote spoločen-

stva alebo jednotlivých veriacich, ako napríklad výročie posviacky farského kostola alebo sviatok jeho patróna – nazývaný ľudovo práve vzhľadom na odpustky „odpust“, prvé sväté prijímanie, prímichná svätá omša novokňaza, záver eucharistického kongresu a iné.

Úkony a skutky spojené s odpustkami, dobré skutky a trpezlivé znášanie protivenstiev a utrpenia, verné plnenie povinností sú hlboko zakorenené v tajomstve svätej omše a vo sviatostiach, ktoré sú základnými zdrojmi očisťovania a posväcovania. Sú to naše osobné obety, ktoré vo svätej omši pripájame ku Kristovej dokonalej obete. Kňaz počas sv. omše vyzýva veriacich: *„Modlite sa bratia a sestry, aby sa moja i vaša obeta zaľúbila Bohu Otcu všemohúcemu.“*

Odpustky môže získať každý veriaci, ktorý splní stanovené podmienky. Keďže poklad odpustkov je pokladom z Kristovho vykúpenia, z jeho presvätej a prečistej obety, na to, aby sme získali úplné odpustky, je potrebné zjednotiť sa s touto dokonalou obetou a prijať eucharistické sv. prijímanie. Pretože odpustky sú spojené s odpustením následkov hriechu, je okrem toho nutné, aby veriaci, ktorý ich chce získať, bol v stave milosti po-

sväcujúcej. To znamená, aby prisúpil k sviatosti zmierenia v období nie príliš vzdialenom odo dňa, keď chce získať úplné odpustky. Odpustky sú pokladom Cirkvi, ktorý spravuje nástupca sv. Petra a Kristov vikár na zemi, Svätý Otec. Pre vyjadrenie jednoty s Cirkvou ako tajomného Kristovho tela a jednoty s jeho viditeľnou hlavou patrí preto k podmienkam na získanie odpustkov modlitba na úmysly Svätého Otca (je postačujúce pomodliť sa jeden Otče náš a jedno Zdravas', Mária alebo akúkoľvek inú modlitbu).

Okrem týchto troch podmienok (svätá spoveď, sväté prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) je na získanie úplných odpustkov veľmi dôležitý vnútorný postoj veriaceho, t. j. mať úmysel získať odpustky a verne vykonať odpustkový skutok, predovšetkým však byť rozhodnutý vylúčiť akúkoľvek aj tú najmenšiu naviazanosť na hriech, a to aj ľahký, alebo záľubu v ňom.

Úplné odpustky je možné získať iba raz denne, ale čiastočne aj viackrát a opakovane. Ak by veriaci nesplnil všetky tri podmienky na získanie úplných odpustkov, chýbal by mu napríklad vnútorný postoj pre ich získanie, alebo by nedokonale vykonal odpustkový

skutok, získa z Božieho milosrdenstva dar čiastočných odpustkov.

Odpustky, úplné a aj čiastočné, sú veľkým darom pre veriacich a skutočnou medicínou pre ich dušu. Vo sviatosti pokánia dostaneme rozhrášenie od našich hriechov a sviatosťou pokánia začína proces „uzdravovania“ duše. Zostávajú v nej rany, ktoré sa postupne jatria a pomaly liečia. Odpustky sú konkrétnymi krokmi na ceste k úplnému uzdraveniu duše, ale sú skutočným liekom iba natoľko, natoľko sa rozhodneme pre hlboké a úprimné obrátenie (porov. Ján Pavol II., Generálna audiencia – 19. september 1999).

Každý z nás je slobodný rozhodnúť sa, či prostredníctvom Cirkvi prijme z Božích rúk tento mimoriadny dar, ktorý vychádza z nekonečného Božieho milosrdenstva. Čaká na človeka, ktorý ho vďačne prijme. Na to je však potrebná jeho túžba a spolupráca s ponúknutou milosťou.

Členovia Rodiny Nepoškvrnenej dostali nedávno ďalšie možnosti na získanie úplných odpustkov. Budme vďační za tento veľký dar a snažme sa tieto možnosti čo najviac využiť nielen pre seba, ale aj pre duše v očistci.

Otec Lubomír Welnitz

Buďte svätí, lebo ja som svätý

List novokňazom

Pán Boh nás všetkých pozýva k svätosti. O čo viac pozýva k svätosti tých, ktorí mu zasvätili celý svoj život! Už v Starom zákone Boh pozýval cez patriarchov a prorokov k svätosti vyvolený izraelský národ. V knihe Levitikus sa Pán Boh prihovára Mojžišovi: „*Buďte svätí, lebo ja, Pán, váš Boh, som svätý!*“ (Lv 19, 2).

Milovaní novokňazi, na to, aby ste kráčali cestou k svätosti, potrebujete otvorené srdce a niekoho, kto by sa za Vás u Pána Boha prihováral. Aj v tomto roku sa niektorí členovia Rodiny Nepoškrvnenej prihlásili, že sa chcú do konca svojho života modliť a obetovať za novokňaza, ktorý im bude pridelený. Veríme, že obeta členov Rodiny Nepoškrvnenej za našich novovysvätených kňazov má v Božích očiach veľkú cenu a pomôže Vám k svätosti.

Svätosť je Boží dar, o ktorý musíme v celom svojom živote veľa bojovať. Hlavne, drahí naši novokňazi, nikdy neprestaňte kráčať za Kristom a s ním, pretože ten, ktorý za Vás bojuje, je svätý Boh! Nezabúdajte na to najmä v čase nezda-

rov, prenasledovania či nepochopenia. Môžete si byť istí, že Boh Vás nikdy nenechá samých. Chce od Vás len to, aby ste mu otvorili svoje srdce a každý deň bojovali o svoju svätosť. Ostatné urobí on sám. Prenehajte mu veľký priestor vo svojom živote, aby on mohol konať.

Túto výzvu nášho Boha na svätosť nám vo svojom liste pripomína svätý Peter: „*Prepáste si bedrá mysle, buďte triezvi a celú svoju nádej uprite na milosť, ktorú dostanete, keď sa zjaví Ježiš Kristus. Ako poslušné deti neprispôsobujte sa takým žiadostiam, ako keď ste boli v nevedomosti, ale ako svätý je ten, ktorý vás povolal, buďte aj vy svätí vo všetkom svojom počínaní, veď je napísané: „Buďte svätí, lebo ja som svätý““ (1 Pt 1, 13-16).*

Drahí naši novokňazi, pripomínajte si tieto pozvania nášho Boha k svätosti, pretože sú stále aktuálne. Zmenšuje sa počet povolání, zmenšuje sa aj počet veriacich a je to často preto, lebo málo bojujeme o svoju osobnú svätosť. Málo dôverujeme nášmu Bohu, Ježišovi Kristovi, ktorý chce konať v našich

životoch – v životoch veriacich, ale aj neveriacich.

Páter Elias Vella, ktorý sa stal počas svojho kňazského života duchovným otcom mnohých ľudí, nám odporúča, aby sme vo svojom živote konali všetko to, čo urobiť môžeme, a ostatné prenechali Bohu. Páter nás povzbudzuje: „*Pozrite sa, keď Ježiš vykonal zázrak s Lazárom. Prvá vec, ktorú povedal týmto mužom, bola: ‚Odvalte kameň‘. On to neurobil, pretože oni to vedeli urobiť. A to, čo oni potom nemohli urobiť, urobil on. Vstúpil do hrobu a prikázal Lazárovi, aby vyšiel von. To môže urobiť len Boh. A to, čo môže urobiť jedine Boh, nebude žiadať odo mňa.*“

V týchto slovách je naznačené, že Boh nás pozýva k spolupráci. Aj Vy, drahí novokňazi, robte, čo môžete, a v ostatnom sa spoľahnite na neho. Ak Vy zo svojej strany urobíte maximum, môžete byť spokojní, Boh Vaše snaženie požehná. Uvidíte jeho moc a slávu vo svojom živote aj v živote tých, za ktorých sa budete prihovárať.

Boh svojím požehnaním zvláštnym spôsobom zahŕňal izraelský národ. Všetky okolité národy sa toho obávali, lebo videli, že Pán Boh v tomto národe koná. Milovaní novokňazi, keď Pán Ježiš rozposlal apoštolov, aby hlásali evanjelium, požehnal ich a prisľúbil im, že bude s nimi: „*Ja som s vami*

po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20). Tento prisľub je tu i pre Vás. Je tu Božia ponuka, na ktorú musíte odpovedať. Musíte s ňou vo svojom živote počítať.

Svätý Otec František o svätosti povedal, „že svätosť nie je nič iné, než naplno žitá láska.“ Túto lásku voči Bohu, Ježišovi Kristovi, máte, drahí novokňazi, žiť vo svojom každodennom živote. Tak ako manželia, ktorí prežívajú svoju vzájomnú lásku voči sebe, voči svojim deťom. Aj Vaša láska voči Bohu sa má prejavovať voči tým, ktorí Vám budú zverení, ktorých raz privediete pred jeho tvár. Budú to všetci, ktorí budú kráčať spolu s vami. K tomu, aby sa Vám to podarilo, nech Vám pomáha aj nezištná obeta členov Rodiny Nepoškvrnenej. Pán Boh odmení Vašu vernosť a lásku k Ježišovi Kristovi, i voči tým, ku ktorým Vás posla.

Zo života svätej panny Filomény vieme, že za svoju vernosť Kristovi, ktorú ukázala celému Rímu a svetu, keď odmietala cisára Diokleciána, si vyslúžila palmu mučeníctva. Nesmierne množstvo pohánov sa vtedy obrátilo na vieru. Bola vrhnutá do žalára, hodená do rieky Tiber, vystrelili na ňu horiace šípy a nakoniec bola s'atá. Aj Vaša vernosť, naši drahí novokňazi, ktorá sa

bude prejavovať v plnení každodenných povinností a v skutkoch lásky a trezlivosti všade tam, kde to bude potrebné, sa niekedy môže podobáť mučeníctvu. Určite však prinesie hojné ovocie, ktoré nemusíte hneď vidieť. Boh, v ktorého ste uverili, a v ktorého dúfal izraelský národ, Boh, ktorému verila sv. Filoména a mnohí svätí, je Boh svätý a mocný. On odmení každú Vašu námahu a každú Vašu snahu o svätosť. Nikdy sa v ňom nesklamete!

Páter Elias Vella o Matke Tereze z Kalkaty povedal, že sa stala nástrojom v Božích rukách. Keď sa jej vyslanec z Vatikánu pýtal na situáciu, aby potvrdil začínajúce Božie dielo, odpovedala, že ona je len ceruzkou v Pánových rukách. Vyslancem pochopil, že my nemôžeme brániť Bohu, aby písal skrze nás. Úspech svätých spočíval v tom, že sa odovzdali do Božích rúk. „*My mnohokrát veľa pre Boha pracujeme,“ hovorí otec Vella, „ale nepracujeme s ním a skrze neho. Pracovať s ním nie je jednoduché. Pretože ak pracujeme pre neho, potvrdzujeme seba samých, vnímame krásu úspechu, uskutočňujeme svoje vlastné dary a schopnosti. Ak však pracujeme s ním, dovoľujeme mu, aby nás používal na svoj vlastný*

spôsob. Stávame sa ceruzkou v jeho rukách. Okolnosti nám ukážu, aký je Boží plán. Všetci sme povolani k tomu, aby sme naplňali jeho plán, nie svoje vlastné plány. Bud'te svätí, lebo ja som svätý!“

Drahí naši novokňazi, náš Boh, ktorý nás všetkých povoláva k svätosti, je svätý a chce, aby sme mali účasť na jeho svätosti. Poslal svojho Syna na svet, aby v ňom našli spásu všetci ľudia. Dnes povoláva svojich nasledovníkov, aby ukazovali svetu jeho lásku, jeho túžbu po človeku a mali účasť na jeho utrpení. Prísľub Božie-

ho Syna, že bude s nami po všetky dni, trvá stále. Kráčajte za ním vo vernosti a láske, a tak budete ľuďom zjavovať pravé bohatstvo – Ježiša Krista. Panna Mária nech chráni Vaše kroky za Ježišom, pomáha Vám ísť vpred, aby ste sa na tejto ceste nikdy nezastavili a mali odvahu plávať, ak to bude potrebné, aj proti prúdu. Vtedy bude sám Boh za Vás bojovať, tak ako kedysi bojoval za izraelský národ, a svet cez Vás uvidí jeho moc a jeho sväté požehnanie.

*Za Rodinu Nepoškvrnenej
sr. M. Jaroslava*

Veľmi vás potrebujeme

Rozhovor so špirituálom kňazského seminára

K príprave na prijatie kňazskej vysviacky nestačí iba štúdium teológie. Jej neoddeliteľnou súčasťou je aj duchovná formácia, v ktorej má dôležitú úlohu špirituál. Duchovný otec Ľubomír Grega je kňazom Banskobystrickej diecézy a už niekoľko rokov pôsobí v kňazskom seminári práve ako špirituál. V tomto roku oslávi svoje strieborné jubileum kňazstva, ku ktorému mu blahoželáme. Nech sú jeho odpovede na otázky, ktoré sme mu položili, pre nás všetkých povzbudením k modlitbám

a obetám za nové kňazské povolania a za vytrvalosť povolaných. Ved' stále platí, že kňazov budeme mať toľko a takých, koľko a akých si vymodlíme.

Otec Ľubomír, každé kňazské povolanie je darom a tajomstvom, ako to napísal sv. Ján Pavol II. Ako vnímate tento dar, ktorý ste dostali od Boha aj vy?

Z roka na rok svoje kňazstvo vnímam ako skutočne nepochopiteľné tajomstvo a nezaslúžený dar, nehovoriac o samotnom darcovi – Ježi-

šovi, ktorého veľmi obdivujem, že dokázal takému slabému a hriešnemu človeku, ako som ja, zveriť túto svätú a človeka nekonečne presahujúcu službu. Keď sa po rokoch, ktoré mi ubehli ako voda, pozerám viac za seba, chce sa mi od dojatia plakať, ale nie z toho, čo sa podarilo, ale z toho, ako mi Ježiš neprestal veriť, a to aj napriek tomu, že som ho už tak veľakrát sklamal. Stále so mnou počíta, akoby prehliadal všetky moje zlyhania a neustále mi hovoril: „Chod' ďalej, pokračuj, nevzdávaj to, vydrž, som pri tebe!“ Do konca svojho života nepochopím, prečo si ma povolal.

Ako ste spoznali, že Pán vás volá ku kňazstvu?

Každý kňaz by na túto otázku odpovedal inak, keďže každý túto chvíľu povolania zažil neopakovateľne. A predsa, v niečom toto Pánovo volanie bolo u všetkých podobné. Najprv sme o ňom pochybovali, nerozumeli sme, o čo mu vlastne ide, samých seba sme presviedčali, že to nemôže byť pravda, že sa na to nehodíme a mali sme po ruke sto dôvodov, kvôli ktorým by sme nemali byť kňazmi, pretože sme poznali iných, vhodnejších od seba. Ale tento zvláštny vnútorný hlas sa nedal utíšiť. Bol čoraz výraznejší,

neodbytný, až nakoniec bol taký jasný a naliehavý, že sa mu nedalo odolať a dali sme mu svoje – ÁNO. A s týmto „áno“ bolo treba zápasiť takmer každý deň nielen do vysviacky, ale aj po vysviacke.

Kňazskú vysviacku ste prijali v roku 1994 a už v roku 1997 ste sa stali špirituálom v kňazskom seminári. Ako ste prijali túto neľahkú službu?

Pamätám si, že keď ma do tejto služby špirituála, teda duchovného sprievodcu seminaristov, vymenoval nebohý otec biskup Rudolf Baláž, tak na jedných dekanátnych rekolekciách jeden zo starších kňazov poznamenal: „To bude ale vyzeráť – dieťa bude viesť deti...“ Mal som vtedy 27 rokov a za sebou iba tri

roky pastorácie. Sám som sa tomu bránil a myslel som si, že ak vydržím dva roky, tak to bude veľa. Dnes som v seminári už 22. rok a ďakujem Bohu za nezvyčajné duchovné skúsenosti, ktoré by som inde nezískal.

V čom spočíva vaša služba?

Služba špirituála spočíva najmä v duchovnom otcovstve, teda byť pre bohoslovca niekým, kto ho duchovne vedie, usmerňuje, radí mu, povzbudzuje ho, zmieruje ho s Bohom vo sviatosti zmierenia a modlí sa zaňho. Keďže medzi špirituálom a bohoslovcom musí byť vzájomná dôvera, špirituál patrí medzi seminárnych predstavených, ktorí sa k diakonskej či kňazskej vysviacke nevyjadrujú, pretože mnoho vecí sa prekrýva so svätou spovedňou, čím by sa strácala nielen dôvera, ale mohlo by sa porušiť aj spovedné tajomstvo. Preto ani biskup nemá právo pýtať sa špirituála na mienku o bohoslovcoch pred ich vysviackou.

Dnešní mladí ľudia majú problém nájsť svoje životné povolanie a rozhodnúť sa kráčať poznanou cestou. Čo by ste im odporúčali?

To, čo im nedávno jasne vyjadril aj Svätý Otec František: „Nebojte sa riskovať pre Krista!“ Paradoxom

dnešnej doby je, že ľudia čoraz viac vyhľadávajú adrenalínové športy, miesta, cesty a iné dobrodružstvá, ale chýba im odvaha – adrenalín pre záväzok v kňazstve či manželstve. Stále čakajú na akúsi „stopercentnú istotu“, ktorú nikdy v živote nebudú mať, lebo vždy budú nejaké pochybnosti. Keby naši rodičia čakali na všetky istoty pre spoločný manželský život, dodnes by sme sa nenarodili a aj kňazstvo by sa úplne vytratilo. Táto nerozhodnosť je priam chorobou dnešných mladých ľudí, ktorú len veľmi ťažko prekonávajú. Preto je dôležité modliť sa za svoju životnú cestu a s pokornou odvahou vykročiť za volajúcim hlasom. Pán osobitne požehná tých, ktorí idú po jeho ceste a nie tých, ktorí iba stoja.

Aj na Slovensku postupne ubúda počet tých, ktorí zachytia Božie volanie ku kňazskému či reholnému povolaniu. V čom vidíte príčinu?

V tom, čo som uviedol v predchádzajúcej odpovedi, ale sú to aj dôsledky nízkej pôrodnosti z minulých rokov v našej krajine. Táto vlna zasiahla nielen základné či stredné školstvo, ale postupne prichádza všade, takže je tiež jednou z príčin klesajúceho počtu kňazov.

Pre rodičov s jedným synom alebo dcérou je veľmi ťažké, priam nepredstaviteľné darovať ich pre kňazskú službu či zasvätený život. Zažil som prípady, že po rozhodnutí pre duchovné povolanie chceli vlastní rodičia svoje dieťa vydediť. Nakoniec po dlhom zápase došlo k postupnému zmiereniu. Ďalšou príčinou je aj spôsob života, ktorý žijeme, a z ktorého sa vytráca zmysel pre posvätno, obeť, zriekanie, ale aj poslušnosť. Mladý človek je dnes vyzývaný k tomu, aby si mohol dovoliť čo najviac, aby bol všade a mal všetko, čo vlastne úplne protirečí nasledovaniu Krista. A nakoniec príčinou je aj to, že sme poľavili v modlitbách za nové povolania, ako aj za vytrvalosť všetkých v duchovnej službe. Modlitba stojí pri kolíske každého povolania, ak chýba, skončí sa iba pri neplodnom lamentovaní nad klesajúcim počtom nových povolaní a nekonečnom špekulovaní nad škandálmi tejto doby.

Členovia Rodiny Nepoškrvnenej sa už od vzniku tohto združenia denne modlia ruženec za Svätého Otca, biskupov a kňazov. Od roku 1978 sa vždy nájdú jednotlivci alebo aj manželské páry, ktoré sa rozhodnú do konca svojho života svojimi modlitbami

a obetami sprevádzať jedného z novokňazov. Myslíte si, že je táto duchovná pomoc potrebná?

Dodnes si opatrujem záložku s modlitbami a obetami, ktorú som dostal od Rodiny Nepoškrvnenej pred svojimi primíciami aj s menom ženy, ktorá sa rozhodla obetovať za moje kňazstvo. Pozval som ju aj na primície a ona prišla. Bola veľmi šťastná, že sme sa mohli osobne spoznať, avšak o dva roky neskôr zomrela. Ale táto vzácna záložka mi po nej zostala a mám ju vloženú do Intenčnej knihy, kde si zapisujem úmysly sv. omší, takže každý deň ju mám v rukách a myslím na obeť tejto ženy. Preto veľmi oceňujem túto dlhoročnú tradíciu Rodiny Nepoškrvnenej, ktorá stojí pri začínajúcich kňazoch a podporuje ich tým najvzácnejším, čo má: modlitbou spojenou s obeťou. Keď teda novokňazom rozdávam tento dar osobných obiet žijúcich orodovníkov, snažím sa im vysvetliť, že sa im dostáva silná podpora tých, ktorí sa vo svojom utrpení najviac podobajú Ježišovi.

Majú novokňazi o túto duchovnú pomoc záujem?

Môžem úprimne povedať, že novokňazi si to tento dar veľmi vážia, lebo je nezištný a je z úprimnej lásky.

Váš odkaz pre čitateľov nášho časopisu?

Veľmi vás potrebujeme, veď vidíte, akých slabých si nás Boh povolal. Stojte pri nás aj vtedy, keď o nás nepočujete práve najlepšie správy. Vyprosujte nám každodennú ochranu Božej Matky Márie, ktorej veľmi záleží na tom, aby sme

nielen slúžili jej Synovi, ale ho aj milovali. Želám vám silné Mojžišove ruky, ktoré neprestanú zvolávať Božie požehnanie pre kňazov zápasiacich o zverené duše. Všetkých vás vkladám do svojej modlitby ruženca, ktorá ma denne sprevádza. Pán vás žehnaj!

Za rozhovor d'akuje sr. M. Alžbeta

Traja synovia pri oltári

Kde bolo, tam bolo, boli raz traja bratia... Nie, to, o čom vám budem písať, nie je rozprávka, aj keď by sa to tak mohlo zdať. Je to skutočný príbeh mňa a mojej rodiny – obyčajnej veriacej rodiny, v ktorej sme dvaja bratia kňazi a tretí sa na prijatie sviatosti kňazstva pripravuje. Nasledujúce riadky nie sú vymyslenou rozprávkou, ale skutočným zázrakom Božej milosti, ktorý sa stal v mojej rodine na príhovor Panny Márie. V mnohých situáciách života našej rodiny je jasne vidieť a cítiť veľkosť a silu materinského príhovoru Nepoškvrnenej Panny Márie.

Moji rodičia sa brali dosť neskoro. Mamina mala ako dievča viacerých nápadníkov, ale vždy tak kdesi v kútiku srdca cítila a vedela, že ani jeden z nich nie je ten pravý.

Dlhé roky sa modlila za dobrého manžela, pri ktorom by mohla rásť ľudsky aj duchovne, a ktorý by chránil kvet čistej lásky zasadený hlboko do hlbín jej milujúceho srdca. A Pán Boh, na príhovor Nepoškvrnenej, vyslyšal jej úprimné prosby a poslal jej manžela, ktorý je dnes mojím otcom. Aj keď je evanjelik a mnohým v maminom okolí sa to nepozdávalo, ona cítila a vedela, že práve on je ten, ktorý je nie vyvolený, ale vymodlený.

S odstupom času mi mama rozprávala, že si ani nevie predstaviť lepšieho manžela, ako je môj otec. Krátko po uzavretí sviatosti manželstva mama otehotnela. Mal to byť chlapček. Slzy šťastia zaliali mladých manželov, keď sa dopočuli tú radostnú správu. Napokon sa

z útleho chlapčeka v maminom brušku vyvinul veľký chlap, ktorý v okamihu, keď sa pýtal na svet, vážil 4,53 kg. Lenže pýtal sa v noci a doktorovi sa nechcelo. Akurát v televízii opakovali jeho obľúbený program, ktorý si cez deň nestihol pozrieť. A tak si ho vychutnával teraz s kávičkou v jednej a s cigaretou v druhej ruke. Vtom do jeho kancelárie vtrhla zadychčaná sestrička so slovami: „Pán doktor, rýchlo, pani na dvojke rodí!“ On len na chvíľu odtrhol zrak od obrazovky a pomedzi zuby precedil: „To počká, to je prvorodička, teraz mám dôležitú prácu...“ Sestričky boli zúfalé, pretože videli akútny stav pacientky. Boli ho zavolať aj druhý raz, povedal, že o chvíľu príde, len čo dopije kávu. No keďže stále nechodil, tak na tretíkrát sa už nepýtali. Doslova ho vytrhli z jeho vyhriateho kresla tak, že sa mu až káva v ruke rozliala. Pohrozili mu, že ak teraz nepôjde, tak to nahlásia na inšpekciu. Vtedy sa konečne zdvihol a prišiel do pôrodnej sály. Videl tam mamu v silných kľčoch, chlapčeka vytiahol, ale bolo už neskoro... aj keď ešte dýchal, začal sa dusiť pupočnou šnúrou. Keď sestrička videla, že chlapček je v nebezpečenstve smrti, ešte ho stihla

pokrstiť a v tom jej v náručí zomrel. Dali mu meno Jozef, po otcovi. Doktor sa zrazu snažil niečo robiť, ale bolo už neskoro. Živý, zdravý chlapec zomrel len preto, že lekár mal „súrnu“ robotu počas nočnej služby pred televízorom. Potom sestričky mame povedali, že nie je prvá, a žiaľ, asi ani posledná „obet“ tohto lekára, a že viaceré poškodené mamičky ho žalovali na súde, no nikdy nepochodili, keďže tento lekár má známosti na vysokých súdnych miestach. V tých ťažkých chvíľach ju veľmi múdro povzbudila jedna rehoľná sestrička: „Vždy je lepšie a výhodnejšie mať známosti pri poslednom nebeskom súde, ako pri tomto našom pozemskom.“

Prvorodený syn mojich rodičov zomrel len preto, že lekár bol pohodlný a videl viac seba ako druhých. Ale mama sa nikdy na neho nehnevila, vždy, keď ho spomína, tak povie len toľko: „Pán Boh bude súdiť každého, každý si svoje ponesieme. Ja som mu už dávno odpustila.“

Pokiaľ ešte mama na nemocničnom lôžku vládala a vnímala, tak sa modlila ruženec s dôverou v Božiu pomoc a príhovor nebeskej Matky Panny Márie. A aj keď sa to pri pohľade ľudskými očami nezdá, Pán bol neustále s ňou a posilňoval

ju aj vo chvíľach, keď sa zdalo, že všetko je zlé a stratené. Boh totiž vidí veci úplne inak ako my. To len my chceme niekedy Pánu Bohu diktovať, čo má robiť a zabúdame pritom na slová z Otčenáša: „Buď vôľa tvoja.“ Vtedy sa podobáme na človeka, ktorý príde k lekárovi a diktuje mu: „Pán doktor, toto mi predpíšte, ešte taký liek mi pridajte a budem zdravý...“ Pán Boh vidí ďalej ako my, on je ten najlepší lekárik našich životov a duší. Je len na nás, či mu v ťažkých chvíľach dôverujeme alebo sa utápame vo svojich pochybnostiach a beznádejných myšlienkach. Mama vtedy na lôžku spolu s modlitbou ruženca opakovala Pánove slová: „Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane...“ Vedela, že ak je v Božích rukách, v lepších byť nemôže.

Po vyúštenom návrate domov mala stále hlavu plnú nezodpovedaných otázok a iste aj výčitiek voči

Bohu, prečo sa to muselo stať práve jej. Keď sa raz takto dumajúc prechádzala po meste, aby prišla na iné myšlienky, a v rukách prepletala bolestný ruženec, vtedy sa zrazu z ničoho nič pred ňou ako anjel zjavil kňaz, ktorý kedysi dávno pôsobil v našej farnosti, a ktorého ona spočiatku po toľkých rokoch ani nespoznala. No on ju oslovil: „Hanka, čo tu robíš? Prečo si taká smutná? Kde je ten tvoj povestný, srdečný úsmev?“ Ona mu s bolesťou v srdci a so slzami v očiach všetko dopodrobna vyrozprávala. Kňaz ju vtedy potľapkal po pleci a s dobrosrdečným úsmevom jej povedal slová, na ktoré moja mama nikdy nezabudne: „Jóóój, neboj sa, Hanka, ešte sa vrece roztrhne, čo ich ešte bude! Neplač, len dôveruj Pánu Bohu. On má pre teba pripravené ešte veľké veci, len mu musíš naplno dôverovať a odovzdávať mu celý svoj život. Keď Pán Boh vidí dôveru v ťažkých chvíľach života, pridá za odmenu aj ďalšie a ďalšie milosti... Môžeš sa len tešiť, čo má Boh pre teba na príhovor Sedembolestnej Matky pripravené! Nevieime, čo to bude, ale on vie, a to nám zatiaľ musí stačiť...“ Po tých slovách sa mama znova a ešte viac rozplakala. Ale tentokrát to už boli

oslobodzujúce slzy milosti a vedomia, že Ježiš je jej pokoj a jej sila, len mu musí viac dôverovať.

Keď mi potom neskôr rozprávala tieto slová, videl som v jej očiach žiarivú iskru nádeje a dôvery, ktorú do jej srdca vložil Boh. A vtedy mi povedala: „Ktovie, či by som dnes mala dvoch synov kňazov a jedného bohoslovca, keby bol vtedy Jožko prežil...“ A môj už nebohý starký jej vtedy povedal len tieto slová: „Pán Boh dal, Pán Boh vzal...“ Na chvíľu sa pritom odmlčala a potom jemným, ale pevným hlasom, dodala: „V nebi sa dozvieme...“

Mnohé veci sú pre nás stále zakryté rúškom tajomstva, ale všetci v rodine vieme jedno: okrem Panny Márie a vlastných patrónov, má naša rodina v nebi ešte jedného, špeciálneho orodovníka – Jožka. Kedykoľvek na mňa doľahne nejaká ťažšia chvíľa, pozriem do neba a poviem si v duchu: „Jožko, ideš!“ A viem, že on koná v spolupráci s tou, ktorá je dobrá, láskavá a starostlivá mama nás všetkých – Pannou Máriou.

Keď sa teda mama po istom čase zotavila a posilnená kňazovými slovami i dennodennou modlitbou opäť nastúpila do práce a do kolobehu každodenného všedného života, prišla ďalšia dobrá správa. Aj

keď jej lekári zakázali v najbližšom roku otehotnieť, predsa ju Pán po krátkom čase požehnal a znovu bola tehotná a tentokrát sa mojím rodičom narodil zdravý chlapec – môj starší brat Ján, ktorý je momentálne kaplánom v jednej malebnej slovenskej dedinke. A potom, po ďalšom roku a pol, som na svet prišiel ja spoločne s mojím jednovaječným dvojčaťom Štefanom, ktorý momentálne študuje v kňazskom seminári. Keď nás raz náš diecézny otec biskup videl spolu, povedal: „Ak Pán Boh dá, to bude krása, dvaja rovnakí pri oltári!“

Mali sme naozaj krásne, požehnané a radostné detstvo, aj keď v prvých rokoch bolo poznačené tým, že otec si rád a často vypil. Chlapi niekedy ťažko znášajú stresové situácie života, a tak útočisko zvyknú hľadať v alkohole. Ale mama nikdy neklesala na duchu. Zocelená a upevnená vo viere vždy znova a znova upierala svoj duchovný zrak k nebesiam a prosila o materinský príhovor našu dobrú nebeskú Mamku, Kráľovnú pokoja a rodiny. A aj tu sa po pár rokoch stal ďalší zázrak Božej milosti. Otec začal mať silné bolesti v bruchu, tak navštívil lekára. Ten mu vtedy povedal odvážne, ale účinné slová:

„Okamžite prestaňte piť, lebo to môže skončiť veľmi zle pre vás i pre vašu rodinu!“ To sa nedá vysvetliť inak, ako Boží zásah na mocný príhovor Matky ustavičnej pomoci. Otec dostal veľkú silu a problém s alkoholom sa úplne vytratil. Mal som asi päť rokov, takže na tie chvíle si už ani veľmi nepamätám, ale som vďačný Bohu za to, že aj v kňazskej pastorácii, keď sa mnohokrát stretám s naoko beznádejnými prípadmi alkoholika v rodine, môžem vždy s radosťou použiť tento povzbudivý príklad z vlastnej rodiny a dosvedčiť, že dennodenná modlitba a obeta má zmysel a že Pán Boh vždy vyslyší naše modlitby, aj keď nie vždy vtedy,

kedy my chceme a tak, ako si to my prajeme a predstavujeme. Pán Boh vie najlepšie, čo je pre nás dobré.

Takto sme postupne traja bratia, za výdatnej podpory štvrtého najstaršieho Jožka, rástli v šťastnej a milujúcej rodine, kde otec evanjelik síce do kostola nechodil, ale nám v tom nikdy nebránil. Možno aj preto, že už oddávna videl, že mama po návrate z kostola je vždy ešte akási lepšia a spokojnejšia. A keďže mamu miloval a videl, že v kostole je šťastná, tak aj jeho to vždy naplňovalo vnútorným šťastím a pokojom. Na polnočnú išiel vždy s nami.

*vďačný Kristov kňaz
(dokončenie v budúcom čísle)*

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (2. časť)

V tejto časti našich úvah o Panne Márii Rozväzovačke uzlov sme si prostredníctvom prednášok pátra Eliasa Vellu, ktoré odzneli na seminári venovanom tejto téme v Tatranskej Lomnici v roku 2018, vysvetlili pôvod a detaily na obraze Panny Márie Rozväzovačky uzlov a pripomenuli sme si úlohu Panny Márie v našom živote.

V druhej časti budeme uvažovať o postojoch, ktoré zaujímame vzhľadom na situácie, v ktorých žijeme. Od našich postojov závisí,

či sa staneme šťastnými, slobodnými, alebo budeme otrokmi seba samých. To, čo môžeme v našom živote nazvať uzlom, môže mať

rozičnú podobu. Páter Elias Vella nás povzbudzuje, aby sme odovzdali naše uzly Panne Márii. Ona ich dáva Ježišovi, ktorý ich rozväzuje, aby sme sa stávali čoraz viac slobodnými.

Príbeh o človekovi, ktorý sa do všetkého plietol, mi môže pomôcť uvedomiť si, že nie okolnosti robia môj život šťastným alebo nešťastným, ale môj postoj k týmto okolnostiam. Raz sa stalo, že tento človek stretol staviteľa a spýtal sa ho: „Čo tu robíš?“ On sa ho spýtal: „Čo tou otázkou myslíš? Ja tu pracujem a kvôli tejto práci nie som nikdy šťastný. Žijem vo svete, ktorý je zlý.“ Potom spomínaný človek pokračoval vo svojej ceste a stretol ženu, ktorá bola v kuchyni. Položil jej takú istú otázku: „Čo tu robíš?“ „Nevidíš, že celý deň tu pripravujem jedlo a často to ľuďom ani nechutí?“ A potom stretol mladého muža, ktorý študoval na univerzite, a zasa sa ho pýtal: „Čo tu robíš?“ On mu odpovedal: „Musím študovať, som frustrovaný, strácam svoju mladosť.“ A tento muž, ktorý sa plietol úplne do všetkého, pokračoval vo svojom putovaní a stretol ďalšieho staviteľa, ktorého sa spýtal: „Čo tu robíš?“ „Ja tu staviam a som šťastný, pretože

viem, že dom, ktorý teraz staviam, sa stane domovom rodiny. V kostole, ktorý staviam, sa zhromaždia stovky ľudí.“ „Čo tu robíš?“ „Čo tu robíš?“ „Čo tu robíš?“ „Spýtal sa inej ženy, ktorá pracovala v kuchyni. „Varím, som šťastná, pretože viem, že moje jedlo poteší mnoho iných ľudí. Do svojho varenia vkladám všetku svoju lásku.“ A znova sa spýtal iného študenta: „Čo tu robíš?“ „Študujem a som šťastný, pretože viem, že jedného dňa budem prosperný pre Cirkev a pre spoločnosť.“ Rovnakú otázku si môže položiť každý z nás: „Čo tu vlastne robím?“ Nájdem ľudí, ktorí sú pesimisti a na skutočnosti sa pozerajú z negatívneho, temného pohľadu. Prežívajú frustráciu, stratili ilúzie, sú napätí a znechutení. Ale stretneme sa aj s ľuďmi, ktorí povedia, že skrze tieto prekážky majú príležitosť k rastu. Vidíme, že nie sú to okolnosti, ktoré vytvárajú hrozný alebo dobrý život, ale je to skôr môj postoj k týmto okolnostiam. Musím sa naučiť robiť svoj život šťastným. Musím sa naučiť čeliť ťažkostiam.

Každý človek má vo svojom živote nejaké uzly. To, že existuje nejaký uzol, nie je vlastne podstatné, pretože mať uzly je úplne prirodzené. Dobrý plavec nie je ten, kto

rý očakáva, že more bude vždy pokojné. Dobrý plavec vie, že more je niekedy pokojné a inokedy rozbúrené. A on ako dobrý plavec je schopný plávať v pokojnom i rozbúrenom mori. Na základe môjho postoja k životu môžem zistiť, či ma môj postoj vedie k otroctvu alebo k svätosti. Mnohí sa stávajú otrokmi skrze okolnosti, v ktorých žijú, nevedia, ako majú vyplávať na povrch týchto okolností. Stávajú sa otrokmi seba samých. Keď sa pozeráme na márnotrátneho syna, vidíme, že v tomto podobenstve máme dve situácie. V prvej situácii sa hovorí: „*Ja hladujem, nemám čo jesť*“. Mohol by som sa uzavrieť sám do seba a zomrieť vo svojom zúfalstve. Potom je tu ale druhá situácia: „*Vstanem a pôjdem do domu svojho otca*“ (porov. Lk 15, 18-20). V okamihu, keď povstal, sa jeho situácia ešte nezmenila, ale on sa zmenil. Už nie je

otrokom. Stal sa slobodným človekom. Mal nádej, chcel vyriešiť svoj problém, nechcel zomrieť vo svojom probléme.

Pozeráme sa na mnoho uzlov v našom živote a rozhodujeme sa, čo s nimi. Mária nás pobáda, aby sme ich vložili do jej rúk, aby ich mohla priniesť Ježišovi. Pozrime sa na Judáša, ktorý tiež mal uzol, ale nevedel ako ho rozviazať. Išiel a obesil sa. Pozrime sa na Petra. Aj Peter mal v sebe uzol, ale on sa pozeral na Ježiša. A Ježiš rozviazal jeho uzol. To je voľba, ktorá je pred každým z nás.

Naša situácia sa môže podobáť podobenstvu o desiatich pannách, ktoré sa chceli stretnúť so ženíchom. Boli to ženy, ktoré viedli dobrý život. Celú noc čakali na ženícha, ale päť z nich bolo múdrych, zatiaľ čo päť bolo nerozumných. Boli nerozumné, pretože nemali olej vo svojej lampe. Lampa síce bola dobrá, ale nedávala svetlo. Potrebovali olej. Potrebovali mať intímny vzťah s Bohom. Často nám chýba vedomie Božej blízkosti. Sme dobrí ľudia, vo svojom živote máme rôzne prejavy zbožnosti, chodíme na púte, Božej Matke zapalujeme sviečky... To sú všetko gestá lásky. Ale sú to gestá, ktoré

symbolizujú lampu. Lampa je dôležitá, ale nestačí. Do lampy potrebujeme olej, pretože bez oleja je lampa zbytočná. My sa musíme s dôverou odovzdať do Božích rúk. Nemáme sa snažiť pochopiť Boha, pretože sa nám to nikdy nepodarí. Často voláme: „*Prečo?*“ Ale žiadna odpoveď neprichádza, pretože Božie uvažovanie je iné ako naše.

Ak mám vo svojom živote nejaký uzol, napr. rodinný problém, problém v práci alebo alkoholizmus v rodine, syna, ktorý je závislý na drogách... Môžem sa tomu brániť a hovoriť: „*Prečo to Boh dopúšťa, čo som urobil, že som si zaslúžil také problémy, ťažkosti?*“ Takýto postoj ma bude zrážať a bude mi brat' odvahu, pretože nemám žiadnu odpoveď. Zatiaľ, čo druhý postoj spočíva v tom, že sa na danú situáciu nehnevám, ale s dôverou sa odovzdám do Božích rúk. Ak sa odovzdám do Božích rúk, ak Bohu odovzdám svoju prácu, svoj problém, prežívam vlastne svätosť. Je to vtedy, keď Bohu dovoľím, aby písal príbeh môjho života. Svätí neboli úspešní, pretože boli dobrými organizátormi alebo skvelými teológmi. Svätými sa stali preto, lebo dovoľovali Bohu, aby riešil ich problémy. My sa príliš znepokoju-

jeme svojimi problémami. Neznamená to, že by sme nemali urobiť maximum pre ich vyriešenie. Na Pána Boha sa nesmieme pozerat' ako na nejakého kúzelníka. Nemôžem čakať, že on vyrieši môj problém a ja budem len čakať, až bude vyriešený. Ja musím urobiť svoju malú časť, ale potom všetko odovzdám Bohu. Toto má na mysli sv. Pavol, keď hovorí: „*Ponúknite svoje telo ako živú obeť*“ (porov. Rim 12, 1-2).

Máme teda ponúknuť Bohu svoje oči a používať ich podľa Božieho plánu, ponúknuť svoju myseľ a rozum a používať ich podľa Božieho plánu. Ponúknuť Bohu svoje charizmy, talenty, aktivity a používať ich podľa Božieho plánu. Ako máme vedieť, aký je Boží plán? Boh nám to dá spoznať. Ak to Boh chce, on tiež vie, ako to uskutočniť. Aj vtedy, ak sa veci dejú úplne v chaose a idú opačným smerom, ako by sme chceli. Často robíme zasvätenie Božskému Srdcu, Nepoškrvneneému Srdcu Panny Márie alebo Božiemu milosrdenstvu. Týmto zasvätením hovoríme Ježišovi a Božej Matke: „*Úplne ti patrí. Pôsob vo mne, pôsob skrze mňa.*“ Často však minieme podstatu, pretože pracujeme pre Boha,

ale nie s ním. A v tom spočíva jadro problému. Môžem veľa pracovať pre Boha, evanjelizovať, byť Božím apoštolom, navštevovať chorých... Všetky tieto veci sú dobré a môže to byť práca pre neho. Čo ale znamená pracovať s ním? Prestanem navrhovať Ježišovi, čo chcem pre neho robiť, a počúvam, čo on od mňa žiada. Byť svätý neznamená,

že môj život bude ako povraz bez uzlov, ale znamená to, že tieto uzly mi nebudú brániť kráčať vpred, budú mi pomáhať k rastu. Budú mi dávať pravú slobodu. Mária je tá, ktorá nám pomáha ísť vpred. Povzbudzuje nás, aby sme sa nezastavili, aby náš život s Ježišom bol dôvernejší.

Sr. M. Jaroslava

Koclířov – znamenie čias

V predchádzajúcich dvoch číslach nášho časopisu sme vám priblížili život sv. Filomény a počiatky úcty k tejto svätici na Slovensku. Dnes sa vďaka vdp. Pavlovi Dokládalovi dozvieme niečo o Koclířove – pútnickom mieste sv. Filomény, ktoré je zároveň centrom Svetového apoštolátu Fatimy v Čechách a na Morave.

Keď 4. augusta pred 160 rokmi odchádzal svätý kňaz Ján Mária Vianney do neba, zbierala farnosť Koclířov na rozhraní dnešných Čiech a Moravy neďaleko Svitav a Moravskej Třebovej veľké duchovné plody z ustanovenia pútnického miesta v miestnom farskom kostole. Svätý arský farár poznal našu malú veľkú sväticu, grécku princeznú umučenu v Ríme za cisára Diokleciána, svätú Filoménu. Jej hrob bol nájdený práve v čase, keď na začiatku 19. storočia prechádzala Katolícka cirkev jednou z veľkých dejinných kríz.

Talianske Mugnano sa stáva svetovým duchovným centrom úcty tejto svätice a arský farár na svojej neľahkej ceste k svätosti spojenej s pastoraáciou v zapadnutej dedinke Ars ju spoznáva a prijíma ako svoju veľkú pomocníčku v zápase o záchranu ľudských duší. A nielen to! Ján Mária Vianney oslovuje aj kňazov vo vtedajšom Rakúsko-Uhorsku. Medzi nimi vyniká mimoriadne charizmatiký farár a dekan v Koclířove Antonín Ivo Kukla. Jeho zásluhou prijíma Koclířov vzácne relikvie sv. Filomény

a Královohradecké biskupstvo dostane od pápeža Gregora mimoriadny indult pútnického miesta sv. Filomény. Prichádza veľká vlna úžasnej duchovnej obnovy a dochádza k desiatkam preukázateľných zázrakov, ktoré sa v Koclírove dejú na jej mocný príhovor. A zvesť o svätici a Koclírove sa šíri do celého kraja. Do Koclírova putujú tisícky pútnikov. Kronikári zaznamenávajú, že boli vypravené zvláštne vlaky z Brna do Svitav, odkiaľ potom prichádzajú pútnici 5 km pútnickou cestou peši až na miesto milostí. Vtedy privádza dekan Kukla do Koclírova aj redemptoristov a oproti farskému Kostolu sv. Filomény a sv. Jakuba stavia veľký pútnický dom, neskorší Kláštor sestier sv. Františka a Našej panej. Po páde komunizmu pred tridsiatimi rokmi v novembri 1989 preberá opustený kláštor a spolu s ním aj zdevastovaný farský kostol novoustanovené hnutie v ČR Fatimský apoštolát.

Historické udalosti siahajúce až do roku 1918, do rozpadu Rakúsko-Uhorska, a niekoľko rokov existencie nového slobodného štátu Československej republiky poznamenáva najprv nástup hnedej totality hitlerovského Nemecka, potom vo februári 1948 nástup červenej

Stalinovej komunistickej diktatúry. Toto všetko devastuje akýkoľvek náboženský život v bývalých Sudetách až tak, že farský kostol a pútnické miesto sv. Filomény je odsúdené na demoláciu. Nie je to už z ideových pohnútok, veď v deväťdesiatych rokoch 20. storočia sa už tešíme z daru náboženskej slobody, ale ľudia už stratili vieru a okrem toho v dôsledku narušenia statiky hrozilo zrútenie veže farského kostola. Biskupstvo najprv predalo prázdnu faru a rozhodlo o demolácii farského kostola. Celý svitavský región bol zvláštnym spôsobom poznačený aj tým, že po skončení druhej svetovej vojny boli mnohí jeho obyvatelia odsunutí do Nemecka. Akým spôsobom sa mala sv. Filoménka v tomto kritickom čase znovu objaviť? Zámerom Zlého bolo jej pútnické miesto zbúrať a ťuctu k nej úplne zničiť. Keď som v roku 1995 prvýkrát počul o mojom pôsobení Koclírove, vôbec som nechápal prečo. Čo tam mám robiť? Vítali nás dvaja starší ľudia a jeden z nich hovorí: „Kvôli mne nemalo zmysel, aby ste tu prišli. Aj tak idem do domova dôchodcov.“ Ale to už bol plán sv. Filomény zrejme v akcii... Koclírov si vyvolila Pana Mária a patrónka detí, sv. Filo-

ména, ako to ustanovil pápež Gregor a neskôr potvrdzovali pápeži 19. storočia až po pápeža Leva XIII.

A súčasnosť? Cirkev prechádza novou veľkou krízou aj krízou kňazov. Útoky Zlého prostredníctvom gender ideológie a útoky na základnú identitu rodiny a pohlavia vôbec narastajú, a to, čo prichádza, možno charakterizovať ako novú nastupujúcu diktatúru. A Koclířov? Pomaly, ale veľmi zreteľne sa po dvoch storočiach opäť prebúdzajú. Najprv to bolo na začiatku 19. storočia, teraz na začiatku 21. storočia. Najprv to bol „zázrak“, keď farský kostol prešiel generálnou záchranou a rekonštrukciou a kráľovohradecký biskup Dominik Duka ho znova posvätil. Pútnické miesto sv. Filomény je zachránené! Svätá Filoménka

sa obracia na susedné Slovensko a posielala do Koclířova sestru Marienku a dáva jej rozpoznať svoj zámer. Aj na Slovensku a obnovuje úctu k sv. Filoméne a ustanovené Arcibratstvo sv. Filomény pod vedením HEDr. Ľuboslava Hromjáka šíri úctu k tejto svätici. Do Koclířova okrem pútnikov zo širokého okolia Brna prichádzajú aj rodiny rodákov z Nemecka. Mesto Roitzsch sa stáva partnerskou obcou. Na toto obnovené pútnické miesto prichádzajú tiež ctiteľia sv. Filomény z oblasti Spiša, Žiliny a ďalších oblastí. Aj Rodina Nepoškvrnenej z Vrčka tu prežíva veľké dni duchovnej obnovy, ako sestra Alica nazýva exercície v Koclířove.

Koclířov má dve veľké pútnické centrá – sv. Filomény vo farskom kostole

a areáli okolo neho a Panny Márie Fatimskej v národnom centre SAF – Svetového apoštolátu Fatimy, ktoré sa nachádza oproti v budove bývalého kláštora, ktorý v reštitúcii dostali Školské sestry sv. Františka a v roku 2004 ho celý, vrátane pútnického areálu, darovali mariánskemu hnutiu Fatimy.

Všetko je teda opäť pohromade, ako to bolo pred 160 rokmi, keď Ján Mária Vianey, a o rok neskôr dekan Antonín Ivo Kukla, odišli do neba. A nebola to zaiste náhoda, že sa obaja pred niekoľkými rokmi stretli. Kde? Práve u sv. Filomény pri hrobe pána dekana Kuklu, kde kňazi z Arsu priniesli neporušené srdce arského farára. Zaiste celé nebo jasalo!

Dnes, v čase takých veľkých útokov veľmi prosím: Mária, pomôž, svätá Filoména, pomôž v zápase o uchovanie kresťanských koreňov našich krajín a celej Európy. Voláme na pomoc vás, naši národní patróni, a v tomto roku zvlášť aj teba, svätá Anežka Česká. Práve v novembri pred 30 rokmi sme prvýkrát spoločne Česi a Slováci putovali do Ríma, kde sv. Ján Pavol II. svätorečil Anežku Českú a obidva naše národy si potom v Prahe a Bratislave nenásilnou formou vybojovali slobodu.

V tomto roku, v tie isté dni ako pred 30 rokmi, budeme znovu puto-

vať do Ríma na púť pokánia, zmierenia a návratu. Celá tato cesta je pod patronátom kráľovohradeckého biskupa Mons. Jána Vokála, predsedu pútnického výboru ustanoveného Českou biskupskou konferenciou, ktorá je „vedená“ aj Pannou Máriou a sv. Filoménu z Koclířova. Aj to je ovocie Koclířova. Po národnom eucharistickom kongrese, ktorý vyvrcholil obnovou Zmluvy národa s Bohom v roku 2015 a zasvätení vlasti Bohu skrze Nepoškvrnené Srdce Panny Márie v roku stého výročia zjavení vo Fatime (7. 10. 2017 v Koclířove), je Rím v novembri 2019 spojený aj s púťou vďaka a prosieb do talianskeho Mugnana, centra úcty sv. Filomény, s prosbou o ochranu pre našu Cirkev i modlitbami za pápeža, Petra týchto dní.

Všetkých vás pozývame navštíviť Koclířov. Ave, ave, Mária! Ave, svätá Filoména, naša malá veľká svätica a patrónka živého ruženca i Máriiných detí.

Teším sa na vás a rád vám, vašim rodinám, spoločenstvám a zvlášť všetkým chorým, trpiacim a osamelým zo srdca žehnám.

Váš v Kristovi, Márii i svätej Filoméne z Cova da Koclířov

*Pavel Dokládál a spoločenstvo
Českomoravskej Fatimy a farnosti*

Fatima stále aktuálna

Posolstvo Panny Márie z Fatimy je stále aktuálne. Nedovoľme, aby nám zovšednelo! Panna Mária nás učí kráčať cestou života a povzbudzuje nás svojím slovom i príkladom. Zamyslime sa dnes nad jej vernosťou.

Každá dobrá mama, a Panna Mária je tou najlepšou mamou, chce svojim deťom len to najlepšie. Učí ich nielen slovami, ale aj príkladom vlastného života, ako kráčať k večnému cieľu. Panna Mária pri zjaveniach vo Fatime svojimi slovami povzbudzovala nielen fatimské deti, ale aj každého z nás k pokániu a modlitbe posvätného ruženca. Počúvajte jej slová, ale zahľadme sa aj na príklad jej života. Celý život našej nebeskej Matky bol naplnený veľkou láskou k Bohu aj k blíznym a poslušnosťou voči Božej vôli. Keď pri zvestovaní spoznala Božiu vôľu, povedala svoje áno a ostala mu verná až do konca – aj v tých najťažších chvíľach, keď stála pod krížom svojho ukrižovaného Syna. Panna Mária je pre každého z nás vzorom vernosti. Nie nadarmo ju vyzývame ako Pannu vernú.

V jednom spise sv. opáta Bernarda čítame tieto slová: „*V nebezpečenstvách, v úzkostiach a pochybnostiach myslí na Máriu, vyzývaj*

Máriu. Jej meno nech nezíde z tvojich úst, nech nevymizne z tvojho srdca. A aby si získal podporu jej príhovoru, nezabúdaj na príklad jej života. Nasleduj ju a nebudeš blúdiť. Ju pros a nikdy nebudeš bez nádeje. Na ňu myslí a nikdy sa nezmýliš. Jej sa drž a nepadneš.“

Týmito slovami nás sv. Bernard povzbudzuje, aby sme Pannu Máriu vzývali, milovali a nasledovali jej príklad. Je dôležité, aby v našom vzťahu k Panne Márii boli prítomné všetky tri rozmary: *vzývanie, láska a nasledovanie*. Asi najviac zabúdame na tretí rozmer: *nasledovanie príkladu života Panny Márie*.

Mariánska úcta nesmie byť bez nasledovania života a čnosti Panny Márie, nesmie ustrnúť len v slávnostiach, púťach, pobožnostiach a modlitbách. Sv. Bernard je presvedčený, že ak tieto rozmery spojíme, nebudeme blúdiť, nebudeme sa mýliť a padať bez toho, aby sme vstali a nebudeme bez nádeje. To sú veľké prísľuby. Na podklade slov sv. Bernarda sa môže každý z nás zamyslieť nad tým, akú podobu má jeho mariánska úcta. Ktoré postoje a čnosti Panny Márie sa snažím nasledovať? V tejto krátkej úvahe by som chcel poukázať na čnosť vernosti Panny Márie, ktorá je veľmi potrebná v každom povolaní.

Evanjelista Lukáš v druhej kapitole svojho evanjelia viackrát poukazuje na vernosť sv. Jozefa a Panny Márie Pánovmu zákonu (porov. Lk 2, 22-24.27.39). Lukášove slová: „*Keď vykonali všetko podľa Pánovho zákona*“ (Lk 2, 39), poukazujú na štýl života Svätej rodiny – všetko podľa Pánovho zákona. Panna Mária je *Panna verná* a podobnými slovami oslovujeme v litániách aj sv. Jozefa: *Jozef najvernejší*. Mária je Panna verná, ktorá vykoná všetko, čo Pán chce. V tejto vernosti sa pripodobnila svojmu Synovi, ktorý neprišiel zrušiť Zákon a Prorokov, ale ho

naplniť (porov. Mt 5, 17). Mária je Panna verná, ktorá plní vôľu Boha. Je Panna verná, ktorá je stále pri svojom Synovi, a ktorá neopúšťa ani nás. Mária je Ježišovi verná od jaslí až po drevo kríža, od detských plienok až po zakrvený rubáš, od prvého pohybu nového života až po Ježišovo nehybné, mŕtve telo, ako píše v jednej svojej knihe Timothy M. Dolan.

Jozef Kútnik Šmálov (1912-1982) pri zamyslení nad zvolaním *Panna verná* uvádza, že vernosť je proces lásky. „Kým trvá láska, trvá aj súhlas. Vernosť je bezpečným dôkazom trvania lásky... Myslenie a chcenie Márie bolo obrátené jedine k Bohu. Touto túžbou jej život dostal osobitnú stálosť. V jej duši bolo čosi z bytosti verných anjelov. Rozhodnutie, ktoré jej duša urobila z lásky k Bohu, malo takú silu, že ho nikdy neodvolala. Práve naopak, stávalo sa čoraz pevnejším, istejším a oddanejším.“

Panna Mária nám svojím príkladom pripomína, že aj my máme a môžeme byť Bohu verní. Môžeme Bohu povedať „áno“ a dôjsť do cieľa bez toho, aby sme svoje „áno“ odvolali alebo aby niekde na ceste stratilo svoju silu, sviežosť a novosť, povzbudzuje nás Alessandro Pronzato. Podľa svätej Mat-

ky Terezy z Kalkaty nie sme povolani k tomu, aby sme boli úspešní, ale aby sme boli verní. Vyprosujeme si pre svoj život a pre svoje povola-

nie lásku, vernosť a stálosť, ktorú vidíme v živote Panny Márie. Panna verná, oroduj za nás!

Vdp. Jaroslav Barta

Svedectvá a spomienky na sestru M. Bernadetu

12. júna tohto roku si pripomíname nedožitú 95. narodeninu sestričky M. Bernadety Pánčiovej. Z príležitosti 90. narodenín dostala mnoho blahoželaní, medzi nimi bolo jedno, ktoré nás všetkých milo prekvapilo. Bolo to blahoželanie od pána farára z farnosti, v ktorej bola sestrička Bernadeta pokrstená. Pán farár napísal: „Osobne sa síce nepoznáme, ale v článku v Katolíckych novinách som predsa objavil niečo, čo nás spája. Pišem Vám ako farár farnosti Mužla, v ktorej ste sa narodili a podľa Matriky pokrstených ste dňa 23. júna 1924 boli pokrstená. K Vášmu jubileu srdečne blahoželám a prajem Vám, aby ste neustále pociťovali nehu Pánovu na mocný príhovor Nepoškvrnenej Panny Márie a Vašich krstných, birmovných a rehoľných patrónov. S láskou a v modlitbách spojený
o. Ivan Borka

V jej rodisku som prežil detstvo

Už ako malý chlapec som vedel, že existujú rehoľné sestry satmárky. Moja mama a všetky jej sestry chodili k týmto sestričkám do školy. Ešte za totality som sa od kohosi dozvedel, že sestrička Bernadeta – satmárka, sa v nemocnici v Martine spolu s niekoľkými pacientmi modlila každý deň ruženec, a tak sa zrodilo a postupne rozšírilo spoločenstvo Rodina Nepoškvrnenej.

Sestrička sa narodila v dedinke Mužla. Moja túžba zoznámiť sa s ňou bola veľká, pretože práve v jej rodisku som prežil svoje detstvo. Moja túžba sa však dlho nemohla splniť, pretože som bol na invalidnom vozíku, opakovane mi operovali chrbticu a nemal som auto. Začiatkom deväťdesiatych rokov mne a mojej manželke splnenie tejto túžby sprostredkovala sestrička Alica. Dodnes si pamätám na detaily nášho prvého osobného stret-

nutia. Sestrička Bernadeta čakala v návštevnnej miestnosti v Charitnom dome vo Vrícku. Keď som ju zbadal, prišla mi na myseľ Božena Němcová – tak som si totiž predstavoval jej babičku. Keď som sestričke Bernadete povedal, že svoje detstvo som prežil v jej rodisku, veľmi sa potešila. Spomínala jednu humornú príhodu, ktorá však mohla skončiť tragicky. Keď bola malá, hrala sa s bratom Bernardom (neskôr kňazom) pri železničnej stanici. Sedela na koľajniciach a v tom prichádzal vlak. Brat namiesto toho, aby ju ťahal ďalej od koľajnic, mávaním rúk zastavoval vlak, ktorý šiel, našťastie, pomaly. Všetko napokon skončilo bez problémov. Sestrička Bernadeta si na túto epizódu zo svojho raného detstva potom spomenula za každým, keď sme sa stretli.

Bol som zvedavý, ako prežívala sústredenie rehoľných sestier v päťdesiatych rokoch, keď napríklad niektoré sestry satmárky pracovali v textilke vo Varnsdorfe, tak som sa ju na to pri jednom našom stretnutí opýtal. Na moje prekvapenie hovorila o tom celkom pokojne ako o jednom úseku života. V jej slovách nebol hnev, zatrpknutosť, nenávisť..., ale pokora a skromnosť.

Pre mňa je ťažké milovať blížneho, ktorý mi ublížil. Sestra Bernadeta ma naučila, že sa to dá, keď má človek silnú vieru, je pokorný a skromný. Vďaka vám, sestra Bernadeta!

Náš rozhovor, počúvanie slov, ktoré vyjadrovali jej myšlienky, názory na život, chorobu, neúspech či ťažkosti, trval viac ako dve hodiny. Stále si viem predstaviť jej hlas, intonáciu, štýl jej rozprávania, úsmev. Oslovila ma jej láska a viera, s akou rozprávala o našej Matke – Nepoškvrnenej, o pokore, sile modlitby, najmä modlitby posvätného ruženca.

Utkveli mi v pamäti niektoré momenty z jej života. Mal som možnosť spolu s ňou putovať vlakom do Lúrd. Invalidný vozík sa ne-

zmestil do chodbičky vo vlaku, tak ju železničiari alebo dobrovoľníci držali popod pazuchy a prenášali ju z kupé do kupé po celom vlaku, lebo chcela každého pútnika osobne pozdraviť a dať na pamiatku púte nejaký obrázok, zázračnú medailu, ruženec alebo zelený škapuliar...

Pamätám si aj na naše posledné osobné stretnutie počas duchovných cvičení pre chorých vo Vrúcku. Na svätú omšu sme chodili do kaplnky spolu so sestričkami. Sestrička Bernadeta sedela na invalidnom vozíku. Už s nami nekomunikovala. Pripomenul som jej, že som voľakedy býval v jej rodisku. Jemne sa pousmiala a ja som jej so slzami v očiach pobožkal ruku. Vtedy som ju videl naposledy.

Viem, že teraz sa prihovára v nebi aj za nás vozičkárov. Sestrička Bernadeta mala to, čomu sa nedá naučiť, čo je darom – mala charizmu.

Rodný dom sestry Bernadety stále stojí. Nachádza sa na ceste medzi Novými Zámkami a Štúrovom pri železničnej stanici v obci Mužla. Na bočnej stene domu je vyobrazená Panna Mária. Dnes tam býva jedna pani – dôchodkyňa. Vedela, že v jej dome sa narodila nejaká rehoľná sestra, ale jej meno nepoznala, tak sme jej spolu s manželkou rozprávali o sestričke Bernadete.

Vo svojej knihovničke, kde mám aj duchovnú literatúru, mám za sklom vyloženú fotografiu sestričky Bernadety z časopisu Rodina Nepoškvrnenej. Každý deň, keď vyberám Sväté písmo, moje oči sa vždy s ňou stretnú. To mi dáva silu niest' svoj kríž. Vďaka vám, sestra Bernadeta! Vďaka vám som pochopil, ako sa dostanem cez Nepoškvrenú Matku bližšie k Otcovi.

Vozičkář Ondřej

Ohlasy

Úprimné Pán Boh zaplat' za to, že ste ma prijali do Rodiny Nepoškvrnenej. Prinieslo mi to radosť a pokoj do duše – mám veľkú duchovnú rodinu. Je mi iba ľúto, že som to neurobila skôr. Pochádzam z Kysúc a bývala som

pod horou Živčáková. Keď som mala asi desať rokov, mama mi dala prečítať niečo o zjaveniach vo Fatime. Ruženec som sa vedela modliť, tak som sa ho modlila, keď som pásala kravy. Vo svojej naivnej detskej mysli som si myslela, že Panna

Mária príde aj ku mne, tak ako prišla k trom fatimským deťom. Neprišla tak, ako som si to predstavovala, ale mnohokrát mi v mojom živote pomohla. Aj teraz ju vrúcne prosím o pomoc, lebo ma čaká riziková operácia chrbtice.

nová členka Anna

Práve som dočítala prvé tohtoročné číslo časopisu Rodina Nepoškrvnenej a dojal ma článok o obrátenom väzňovi, ktorého rodičia odvrhli. Uvedomila som si, že Boh od nás chce skutky milosrdenstva,

okrem iných aj navštevovať väzňov.

Chcela by som si dopisovať s väzňom, ktorému by som aspoň takto chcela nahradiť absenciu jeho mamy. Hoci má nebeskú Matku, iste mu chýba aj tá pozemská.

Marta

Ďakujem za časopis, ktorým nás obohacujete o nové poznanie a dávate nám podnety k tomu, aby sme sa zamysleli nielen nad príbehmi iných, ale aj sami nad sebou.

Anna

Svedectvá z kríža

Mama počas celého života pomáhala: nám štyrom deťom, dopatrovala svokrovcov a neváhala poskytnúť pomoc ani cudzím ľuďom. Celým srdcom bola oddaná nášmu Pánu Ježišovi aj Panne Márii. Mala ich vo svojom srdci a tí ju určite čakali za nebeskou bránou. Rozhodla som sa na pamiatku mojej mamy stať sa členkou Rodiny Nepoškrvnenej a odberateľkou krásneho časopisu.

Daniela

Modlitba ruženca a Novény k Panne Márii z Pompejí pomohla. Roky som sa modlila k svätej Mo-

nike za obrátenie svojho syna. Pre môjho syna to všetko bolo tak, ako by som hádzala hrach o stenu. Už som prestávala dúfať a povedala som si, že sa asi zle modlím.

Asi pred rokom sa mi dostala do rúk knižočka Novéna k Panne Márii z Pompejí, a tak som si povedala, idem sa modliť túto novénu. No nevydržala som. Syn nám stále robil také starosti, že som si už nevedela dať rady, nevedela som čo s ním. Aj zo svätých obrázkov si robil posmech. Vyčítal mi, že som fanatička, či mi nestačí jeden krížik a nejaký obrázok. Jedného dňa do-

konca vzal obrázok Panny Márie zo steny a hodil ho na stôl s posmešnou poznámkou: „Ešte si sa dnes nemodlila k tomu obrázku!“

Rozhodla som sa znova začať s novému. Práve keď som ju ukončila, prišiel syn domov ako vymenený. Vzal do rúk obrázky, ktorý pred časom so zlosťou hodil na stôl, pobozkal ho a začal ma odprosovať. Potom vzal do rúk malú lurdskú jaskynku, ktorú som si kúpila, keď

som bola na púti v Lurdoch, dlho ju hladkal a povedal: „Mama, aj ja by som takú chcel mať.“ Nevedela som, čo sa vlastne stalo. Syn mi povedal iba toľko: „Prišiel mi do cesty dobrý kňaz, vyspovedal som sa.“ Od tejto chvíle si syn naozaj cení duchovné hodnoty.

Z vlastnej skúsenosti môžem povedať: „Modlite sa novému, oplatí sa to!“

vd'ačná mamka

Informácie

- ✿ Aj v mene našich tohoročných novokňazov ďakujeme všetkým, ktorí sa rozhodli do konca svojho života modlitbami a obetami sprevádzať jedného z nich. Nech Pán prijme vaše obety a vyslyší modlitby, ktorými ho prosíte o svätosť a vytrvalosť robotníkov v Pánovej žatve.
- ✿ Ďakujeme všetkým, ktorí nám poslali blahoželania k veľkonočným sviatkom. Nech vás všetkých neustále naplňa pokoj a radosť, ktorú nám dáva náš vzkriesený a oslávený Pán.
- ✿ Duchové obnovy, ktoré sú naplánované vo Vrúcku, sú už obsadené. Ešte sú voľné miesta od 12. 9. do 15. 9. 2019: Duchovná obnova (o sv. Filoméne) – Dolný Smokovec – vedie vdp. Ľubomír Hromják.
- ✿ Prosíme všetkých, ktorí nám píšete (listom alebo e-mailom) v akejkoľvek záležitosti, či už je to kvôli členstvu v Rodine Nepoškvrnenej, kvôli časopisu, duchovnej obnove alebo púti do Lúrd..., aby ste vždy uvádzali svoje meno, priezvisko aj úplnú adresu. Mnohí máte svojich menovcov – zhodujú sa nielen vaše priezviská, ale aj krstné mená a my potom nevieme, komu máme napríklad zmeniť počet odoberaných časopisov alebo poslať niečo, o čo ste nás prosili. Ďakujeme vám za pochopenie.

Osemsmerovka

„KRISTOV KŇAZ JE SVEDKOM ...“ sv. Ján Pavol II.

Po vyškrtaní všetkých slov, zvyšných 30 písmen tvorí tajničku.

APOŠTOLÁT, BÁZEŇ, BOŽÍ ĽUD, CÍNIA, DEKAN, DRUHÝ KRISTUS, DUCHOVNÝ OTEC, EUCHARISTIA, HABIT, HOMÍLIA, HOSTIE, KALICH, KANCEL', KAPELA, KÁNON, KANTOR, KOLÁR, KORAL, KOTVA, KRÉDO, KREMEŇ, KRISTOV KRÍŽ, KRISTUS VEĽKŇAZ, LÁSKA, LITURGIA, MODLITBA, NOVIC, NOVOKŇAZI, OLTÁR, OPORA, OTČE NÁŠ, PALMA, PECEŇ, PERLA, PRAVDA, PRIMÍCIE, RETINA, RUBÍN, SONET, SPINET, SPOLOK, SVIATOSŤ, SVEDOK, UZLÍK, VELUM, VÍTAZ, VYSVIACKA, ZÁPAL, ZDRAVAS, ZNIEV, ŽALTÁR.

A	A	CH	Ť	D	R	U	H	Ý	K	R	I	S	T	U	S	N	Á
E	K	S	I	S	U	T	Z	Á	Á	R	E	S	P	O	L	O	K
N	U	S	A	L	O	CH	N	L	B	O	A	T	N	I	D	J	R
Ž	Í	CH	Á	P	A	T	O	O	Í	I	V	E	I	É	N	D	I
A	Í	B	A	L	O	K	A	V	E	K	T	B	R	N	E	E	S
L	M	R	U	R	P	Š	Y	I	N	B	O	K	Á	K	A	C	T
T	S	N	K	R	I	S	T	O	V	Ý	K	Ň	A	Z	Í	O	U
Á	V	O	A	V	V	S	V	O	Ž	S	O	N	E	N	E	I	S
R	E	V	E	I	O	O	T	L	L	L	S	T	I	M	C	Ň	V
B	D	I	A	H	K	T	I	I	T	Á	H	A	E	O	E	E	E
A	O	C	M	Ň	I	T	S	Á	A	A	T	V	V	C	K	R	Ľ
L	K	Ž	A	V	U	P	R	I	M	Í	C	I	E	A	L	O	K
A	S	Z	Í	R	E	R	A	L	R	E	P	P	P	I	R	Á	Ň
P	I	Ť	G	Ľ	O	L	A	R	O	K	D	E	E	N	N	D	A
Á	A	I	S	T	U	P	U	V	A	I	L	Í	M	O	H	Z	Z
Z	A	B	T	I	L	D	O	M	A	A	Š	Á	N	E	Č	T	O

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **30. júna 2019**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 1/2019 znie: „Kristus sa nezjavuje zvedavosti, ale láske.“ Výhercovia sú: **Helena Pupanová** z Humenného, **Marta Hrubovčáková** z Humenného a **Mária Uhrinová** z Moravian nad Váhom. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

*Ó, Panna Mária,
odovzdávame ti našu mládež
a zvlášť mladých
pozvaných nasledovať tvojho Syna.
Ty poznáš, koľko ťažkostí musia premôcť,
koľko zápasov, koľko prekážok.
Pomôž vysloviť im svoje „áno“
na Božie volanie,
ako si ty urobila na ponuku anjela.
Pritiahni ich blízko k svojmu srdcu,
aby mohli pochopiť s tebou krásu a radosť,
ktorá ich čaká,
keď ich Všemohúci povolá do svojej blízkosti,
aby ich ustanovil za svedkov svojej lásky
a urobil ich schopnými potešovať Cirkev
svojím zasvätením.
Ó, Panna Mária,
vypros pre nás všetkých,
aby sme sa mohli radovať s tebou
a vidieť, že láska,
ktorú priniesol tvoj Syn, je prijatá,
ochraňovaná a opätovaná.
Daj, aby sme uvideli
aj v našich dňoch
zázraky tajomného pôsobenia Ducha Svätého.*

Sv. Ján Pavol II.

„Kiež Boží ľud podporuje kňazov modlitbou. Je to vaša zodpovednosť pomáhať kňazom... Nikdy sa neunavte modliť sa za vašich kňazov.“

Pápež František

